

dels at virke som rådgivende organ for socialministeriet ved administrationen af loven om foranstaltninger vedrørende døve og tunghøre.

Efter den nuværende organisation af døveundervisningen er som nævnt det i forsøgslovens § 260 omhandlede hovedregister for døvstumme og det dertil knyttede indkaldelsesvæsen henlagt til Det kgl. Døvstummeinstitut i København. Til hovedregistret indgår de sociale udvalgs indberetninger om døve børn, hvorefter hovedregistret registrerer disse og foranlediger, at børnene ved skolepligtens indtræden på socialministeriets foranledning indkaldes til forskolen ved instituttet i København. Under den nuværende organisationsform har denne ordning været den mest praktiske, men efter den nu foreslåede organisationsform, hvorefter børnene indkaldes til forskellige distriktsskoler, synes det, bl. a. for at opnå ensartede regler for indkaldelsen, mest praktisk at henlægge hovedregistret og indkaldelsesvæsenet til et særligt organ.

I henhold til § 6 i den nugældende lov om undervisningen af døve børn har forstanderne ved statens tre institutter for døve udgjort et forstanderråd, der har haft til opgave at beskæftige sig med spørgsmål vedrørende lærerpersonalets uddannelse og fremmelse og elevernes forhold i almindelighed. Endvidere har forstanderrådet fungeret som rådgivende organ for ministeriet i spørgsmål vedrørende døveundervisningen og døveforsorgen i almindelighed. I henhold til samme lovbestemmelse har der været nedsat et undervisningsråd, bestående af de tre forstandere og tre repræsentanter for lærerpersonalerne — een repræsentant for hvert institut — med den opgave at behandle spørgsmålet om elevernes fordeling mellem institutterne og almindelige spørgsmål vedrørende undervisningen. Når man nu foreslår oprettet et særligt organ for indkaldelsesvæsenet, synes det hensigtsmæssigt, når den nærmere forbindelse mellem institutterne som følge af den foreslåede distriktsdeling bliver mindre intim, at henlægge forstanderrådets og undervisningsrådets opgaver til dette organ og give det en sådan sammensætning, at det fuldtud vil være i stand til at varetage disse opgaver.

I denne forbindelse kan man iøvrigt henlede opmærksomheden på, at man inden for åndssvageforsorgen allerede i 1937 har nedsat et „åndssvage-nævn“, der på lignende måde er vejledende for socialministeriet ved behandlingen af åndssvagesager, og at denne foranstaltning i praksis har vist sig at være til stor gavn for åndssvageforsorgen og ministeriet. Dette nævn, hvis formand er socialministeren, består iøvrigt af særforsorgsdirektøren, formændene for de to landsanstalter (de jydsk og Østifternes åndssvageanstalter) samt de to førende overlæger ved disse anstaltsgrupper.

Til formand for døvenævnet foreslås direktøren for den sociale særforsorg. Dette skyldes, at man fra kommissionens side må anse det for rettest som formand at få en person, der ikke alene må antages at have et ganske særligt kendskab til døveforsorgens administrative problemer, men også i sin egenskab af chef for særforsorgen vil være i besiddelse af den fornødne myndighed til at lede et så alsidigt sammensat nævn og danne et naturligt forbindelsesled mellem nævnet og socialministeriet.

Som medlemmer af nævnet iøvrigt foreslås forstanderne for statens skoler for døve og en repræsentant for lærerne ved hver af disse skoler, dog således at lærerforeningens formand, hvem det vil være af betydning at have som medlem af nævnet, indtræder som den ene af lærerrepræsentanterne og repræsenterer lærerpersonalet ved den skole, hvor han er ansat. Endelig foreslås det, at nævnet ved forhandling af sager vedrørende døve og tunghøre børn tiltrædes af en repræsentant for forældrerådene og ved forhandling af sager vedrørende voksne døve, der har været undergivet undervisning i henhold til § 2, af en repræsentant for Dansk Døvstumme-forbund.